

عنوان مقاله:

جلوه های عرفانی اخلاص در اشعار عبدالرحمان جامی

محل انتشار:

همایش بین المللی شرق شناسی، تاریخ و ادبیات پارسی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسنده:

مجید فرحانی زاده - دانش آموخته کارشناسی ارشد دانشگاه پیام نور رشت

خلاصه مقاله:

اخلاص که عبارت از تنزیه دل از هر گونه تعلقات و نسب کونی و نیز توجه محض و خالص به حق و نیل به قرب الهی است، ریشه در تعالیم کتاب آسمانی دارد و منبعث از قرآن و سنت الهی است. جامی، به عنوان عارف سخن پرداز، در آثار خویش به این آموزه بلند قرآنی-عرفانی توجه خاصی نشان داده است؛ ازاین رو پژوهش در هفت اورنگ به عنوان بستری مناسب و بکر، جهت طرح دیدگاه و نظریات شخصی جامی در این خصوص و آشکار شدن جنبه های مختلف و زوایای پنهان موضوع بحث و نیز مقایسه اندیشه وی با دیگر آثار عرفانی، حایز اهمیت است. جامی در هفت اورنگ هم بر جنبه همت و کسب بنده و هم بر عنایت حق جهت تحقق اخلاص توجه دارد. از این رو در اثر وی سالک متصف به اخلاص گاهی مخلص و گاهی مخلص توصیف می شود؛ و همچنین اصطلاح مخلص گاه به بنده انتساب می یابد و گاه به حق تعالی. هدف این پژوهش که با روش توصیفی-تحلیلی انجام شده، زمینه سازی برای فهم و درک درست تر مفهوم اخلاص در اشعار جامی است.

کلمات کلیدی:

اخلاص، مخلص، مخلص، جامی، هفت اورنگ

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/729101>

